

REVENIREA LA REALITATEA TEATRALĂ

Autor: Iarina Albu | 25 martie 2022

După doi ani lungi trăiți predominant în mediul virtual, s-a deschis totul la capacitate maximă. Ca să ne bucurăm puțin înainte să înceapă haosul care se preconizează a fi revenirea la cursurile fizice în cadrul facultății, am hotărât să asamblăm un mic grup de prieteni și să mergem la teatru. La un spectacol adevărat, cu public, cu actori, cu străngeri de mână atunci când se întâmplă ceva emoționant, cu șters pe furiș de lacrimi. Fără niciun ecran, fără pauze frustrante din cauza conexiunii proaste din camera de cămin – doar spectatorii și actorii. Așa că am făcut o vizită la Reactor, să vedem ce ne-au mai pregătit. Am zis să bifăm cât mai multe prime dăți, fiind prima piesă cu adevărat ca înainte să ne fi lovit pandemia, așa că am ales *Partea I: Iubirea* – și premieră, și debutul regizoral al lui Petro Ionescu, și prima parte a unei serii, și, bonus, draga de Ioana Toloargă ca asistent de regizor (alături de Roxana Țentea și Dominik Iablonic, pe care nu îi știam, dar m-am bucurat să-i cunosc prin spectacol). Ce-ți poți dori mai mult?

Așa că ajungem acolo, cu mic, cu mare, în hainele noastre de duminică, gata de o experiență cathartică cum doar Reactorul știe să ne dea. Ne bucurăm de atmosferă și lumea care a venit și ea să se bucure de spectacol. Anxietatea pre-ceva-ce-am-recomandat începe să își ivească capul în timp ce intrăm ordonat în sala care pare mai mică decât ne aminteam (poate s-a aplecat și ea să ne îmbrățișeze de bucurie să ne vadă). Dar teama mea nefondată s-a făcut nevăzută de îndată ce am dat cu ochii de scena care părea pregătită să o primească pe Otilia Mărculescu ca proprietară de drept. Ce a urmat a fost un spectacol de o oră și patruzeci de minute în care masca a devenit inutilizabilă după aproximativ jumătate de oră de la lacrimile sărate care ne curgeau suvoi pe obraz. Toată echipa a reușit să surprindă ceva profund uman, fără a cădea în penibil, să balanseze momentele aproape insuportabil de veridice cu detensionări comice plasate nici mai repede, nici mai târziu decât exact atunci când trebuia. O improvizație pe o structură care se simțea a fi îndelung lucrată, o vulnerabilitate atât de personală din partea actorilor, încât ai plecat din sală simțindu-i ca pe prieteni apropiați pe care-i știi de o viață. S-a simțit ca o poezie pusă în scenă, cu situații profund personale, însă în care se oglindește și o parte din tine.

Adonis Tanța, Alina Mișoc, Andrada Balea, Cătălin Filip și Tavi Voinea ne-au purtat prin scena plină până la refuz de lucruri definitorii pentru ei, în care iubirile lor își găseau o oarecare concretizare. Ne-au explicat cu răbdare, seriozitate și ghidușie complicatele și adesea arbitrarele legături care se formează între emoții complexe și contradictorii și materialitatea fizică. Și toate astea în timp ce puteai urmări omul care în general ar coordona lucrurile din spatele scenei, în cazul de față Alexandru Condurat, jucându-se cu muzica, luminile și sunetul cu o lejeritate și o precizie care te vrăjea. Spectacolul a fost structurat în 17 tablouri, unele statice, altele nu, unele anunțate, altele nu, unele identificabile de cei neinițiați (eu cred că am descoperit Cina cea de taină, The Fall of Man și Un dimanche après-midi sur l'île de la Grande Jatte, aștept cu drag completări în comentarii), unele nu prea.

Pe scurt, un spectacol cu de toate pentru toți, leacul garantat pentru cei care suferă încă de sindromul „azi nu se mai face nimic frumos”. Ei, uite că se face, trebuie doar să ai curaj să cauți.

P. S.: Pentru cei curioși, mai sunt două reprezentații în 2 și 3 aprilie, mai sunt încă bilete disponibile aici.

Fotografie de Vlad Braga; Sursa imaginii: Facebook